

A LARESEKHEZ.

Akikről nagyanyám emlékezett,
Mind boldog, tiszta asszonyok valának,
Tömjénkép elkísérte éltüket
Illatköre a kék levendulának.

Mind hajnallal kelt, estével feküdt,
Fénylett a háza, káprázott a kertje,
A munkát mindennapi köntösül,
A gyermeket mint ékszer, úgy viselte.

Vasárnapkint templomra áhitott,
Zsoltározott s a textust megjegyezte,
Beteg zsellérhez nézett délután
És Kisfaludyt könnyezgette este.

Vagy kézbe vette a csokros gitárt,
S az Arva Rózsát ábrándozva játszta,
Kendőt vett olykor, lámpást gyujttatott
S épülni indult a teátrumházba.

A férfinép megfordult mind után,
És báját gond hiján egyik se hagyta,
De egyért himződött a cifra váll
S csak egyért vert az égő szív alatta.

Őrizték büszkén özvegyfátyoluk,
S ha ők mentek korábban mindörökre,
Dicsőséges ígéket vésetett
A férji hála hőszín sirkövökre.

... Így néznek rám a távol ősanyák
Képről, albumból anyai regéből,
És jól tudom, vigyázták eskümet
A holtig-hívek égi seregéből.

Kísértek, mint nyoszolyó-asszonyok
Szárnyán a fényes napsugárfogatnak,
Megnézni háztájam s erkölcsömet:
Amíg csak élek, meg-meglátogatnak.

Ó, hullatnák bár életembe majd
— Meghintve asztalt, ágyat és ruhákat —
A boldog, tiszta asszonyok fűvét,
Szent házi tömjént, kék levendulákat.

R. Berde Mária.